

Решение №9409/12.08.2024 по дело №2122/2023

Върховният административен съд на Република България – Второ отделение, в съдебно заседание на петнадесети април две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

Председател: ТАНЯ РАДКОВА Членове: АНЕЛИЯ АНАНИЕВА

МАРТИН АВРАМОВ

при секретар Михаела Тунова и с участието на прокурора Момчил Таралански изслуша докладваното от съдията Анелия Ананиева по административно дело №2122/2023 г.

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 215, ал. 1, изр. 2 Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба, уточнена с допълнителна молба, подадена от Л. Д. В. и С. И. В., двамата от гр. София, чрез адв. Спасов като процесуален представител, против разрешение за строеж №РС-43/05.07.2022 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, с което на „Булгартрансгаз“ ЕАД е разрешено извършването на предвидените строителни и монтажни работи в съответствие с одобрен технически проект за обект „Междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“, етап „Линейна част“, подетап „1: Линейна част от км 0+000 до км 22+838.23“, на територията на Столична община, землищата на гр. Нови Искър, гр. София – кв. Требич, с. Мировяне, с. Мрамор, с. Доброславци и с. Житен; Софийска област, община Костинброд, землищата на с. Голяновци, с. Драговищица, гр. Костинброд и с. Петърч, първа категория строеж съгласно чл. 137, ал. 1, т. 1, б. б, г и „л“ ЗУТ, с искане за обявяването му за нищожно. Предявено е и искане за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз (СЕС) по формулиран въпрос, свързан със спазване на изискванията на Директива 2009/73/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13.07.2009 г. относно общите правила на вътрешния пазар на природен газ и Регламент (ЕО) №715/2009, уреждащи принципа за конкуренция между предприятията и допускане на нови участници чрез кандидатстване за получаване на конкретен лиценз за изграждане и експлоатация на съоръжения за природен газ.

С определение №2796 от 16.03.2023 г. жалбата на Л. Д. В. и С. И. В. в частта, в която се оспорва заповед №РД-02-15-156/13.11.2015 г., издадена от зам. министъра на регионалното развитие и благоустройството, е изпратена по подсъдност на Административен съд София – град, оставена е без разглеждане жалбата им срещу разрешение за строеж №РС-43/05.07.2022 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството в частта, в която се оспорва актът с искане за обявяването му за нищожен извън поземлен имот с идентификатор №29430.4718.41 по КККР на с. Житен, район „Нови Искър“ на Столична община и производството по делото е прекратено в тези части, както и е отхвърлено особеното искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на строителното разрешение относно техния имот. Определението в частта за отхвърляне на искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорения административен акт е обжалвано пред петчленен състав на Върховния административен съд и е оставено в сила с определение №5321 от 18.05.2023 г. по адм. дело №4524/2023 г.

Искането си за обявяване нищожността на разрешение за строеж №РС-43/05.07.2022 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството жалбоподателите обосновават с доводи за нищожност на предхождащата го заповед за одобряване на ПУП – парцеларен план, както и наличието на предходно разрешение за строеж за техния имот, което не е съобразено при издаване на оспореното. Излагат съображения, че „Булгартрансгаз“ ЕАД не притежава качеството на възложител, тъй като за изграждането на интерконектора липсва оформен международен договор, сключен между съответните министри, одобрен от Министерски съвет съгласно чл. 14 и чл. 15 Закона за международните договори и ратифициран от Народното събрание, като предпоставка за издаване на разрешение за строеж. Твърдят, че по делото не е представено решение по оценка на въздействието на околната среда (ОВОС), доклад за безопасност за изграждането на предприятие и/или съоръжение с висок риск

потенциал по реда на Закона за опазване на околната среда (ЗООС) и решение за одобряването му от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по околна среда, както и че „Булгартрансгаз“ ЕАД не разполага с надлежно издаден от КЕВР лиценз, отговарящ на изискванията на чл. 45, ал. 3 Закона за енергетиката (ЗЕ), с което не са изпълнени условията за издаване на разрешителния акт. Жалбоподателите оспорват прехвърлянето на собствеността на активите на проекта от министерство на енергетиката към „Булгартрансгаз“ ЕАД, което променя статута на обекта на такъв с национално значение. По тези съображения жалбоподателите претендират обявяване на оспореното разрешение за строеж за нищожно.

Ответникът – министърът на регионалното развитие и благоустройството, чрез пълномощника си юрк. Цветкова, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна – „Булгартрансгаз“ ЕАД, чрез юрк. Иванов като процесуален представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Върховната прокуратура дава мотивирано заключение за допустимост и неоснователност на оспорването.

Върховният административен съд, състав на второ отделение, като обсъди изложеното в жалбата, представените доказателства и доводите на страните, приема следното:

Въз основа на нотариален акт за покупко-продажба на недвижими имоти №186, том III, рег. №7713, дело №502/2020 г., вписан в Агенция по вписванията вх. №17986 от 06.04.2020 г., акт №10, т. XLI дело №131/2013 г., жалбоподателите се легитимират като собственици на поземлен имот (ПИ) с идентификатор 29430.4718.41, находящ се в с. Житен, район „Нови Искър“, Столична община, с площ 5704 кв. м. Няма спор между страните, че част от трасето на газопровода – 139,69м преминава през този имот.

С решение №111 от 15.02.2013 г. на Министерския съвет на Република България, на основание пар. 1 Допълнителните разпоредби на Закона за държавната собственост и пар. 5, т. 62 Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за устройство на територията (ЗУТ), проектът за изграждане на „Междусистемна газова връзка България – Сърбия“ е обявен за национален обект и за обект с национално значение.

Със заповед №РД-02-14-845/04.09.2013 г. на министъра на регионалното развитие е разрешено на Министерство на икономиката и енергетиката да изработи проект за подробен устройствен план – парцеларен план за обект „Междусистемна газова връзка България – Сърбия“. Със заповед №РД-02-15-156/13.11.2015 г. на зам. министъра на регионалното развитие и благоустройството е одобрен окончателен проект за подробен устройствен план – парцеларен план (ПУП-ПП) за трасето на газопровода, технологичните площадки и елементите на обслужващата техническа инфраструктура за обект „Междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“, разположен на територията на област София-град, Столична община и Софийска област – общини Божурище, Костинброд, Сливница и Драгоман, съгласно приетата текстова и графична част, неразделна част от заповедта, като на основание чл. 60, ал. 1 АПК е разпоредено предварителното изпълнение на заповедта.

Със заповед №РД-02-15-53/11.06.2021 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството е одобрено изменение на проекта на ПУП-ПП за обект: „Междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“, парцеларен план и план-схема за външен водопровод до площадката на ГИС „Калотина, на територията на с. Драговищица и с. Голяновци, община Костинброд, с. Храбърско, община Божурище, с. Алдомировци, община Сливница, гр. Драгоман и с. Калотина, община Драгоман, кв. Требич и с. Мирвяне, Столична община.

В полза на жалбоподателите в качеството им на възложители е издадено разрешение за строеж №8/26.01.2022 г., подписано „за главния архитект на район „Нови Искър“, Столична община, съгласно одобрени инвестиционни проекти от 17.01.2022 г. за строеж „Селскостопанска постройка за съхранение на селскостопанска продукция и инвентар и помещение за обитаване в ПИ с идентификатор

29430.4718.41 по КККР на с. Житен, район Нови Искър.

Оспореното с искане за обявяване на неговата нищожност разрешение за строеж (РС) №РС-43е издадено от министъра на регионалното развитие и благоустройството на 05.07.2022 г. и с него на Булгартрансгаз“ ЕАД е разрешено извършването на предвидените строителни и монтажни работи в съответствие с одобрен технически проект за обект „Междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“, етап „Линейна част“, подетап „1: Линейна част от км 0+000 до км 22+838.23“.

Административният акт е постановен по повод заявления вх. №АУ22-17/13.04.2022 г. и вх. №АУ22-28/20.06.2022 г. от изпълнителния директор на „Булгартрансгаз“ ЕАД, за одобряване на инвестиционен проект – фаза технически проект и издаване на разрешение за строеж за обект с обхват повече от една област и за обект с национално значение и/или национален обект, във връзка с необходимостта от реализация на проекта за изграждане на междусистемна връзка между българската и сръбската газопроводни преносни системи.

С административната преписка е представен комплексен доклад №ОС-1082-КОР/20.06.2022 г. за оценка на съответствието на инвестиционния проект с основните изисквания към строежите – чл. 142, ал. 5 ЗУТ, изготвен от консултант по чл. 142, ал. 6, т. 2 ЗУТ. Представено е решение №2-ПР/21/28.06.2021 г. на министъра на околната среда и водите, според което не е необходимо извършването на ОВОС за внесеното инвестиционно предложение: „Проектиране и изграждане на обект междусистемна газова връзка България-Сърбия на българска територия“, тъй като няма вероятност да окаже значително отрицателно въздействие върху природни местообитания, популации и местообитания на видове, предмет на опазване в защитени територии. С определение №3161 от 15.04.2022 г., постановено по адм. дело №3465/2022 г. на Административен съд София – град, оставено в сила с определение №6001 от 17.06.2022 г. по адм. дело №5206/2022 г. на Върховен административен съд, в производство по оспорване на решение №2-ПР/21/28.06.2021 г. на министъра на околната среда и водите и по повод направено искане по реда на чл. 167, ал. 1 АПК, е допуснато предварителното изпълнение на този административен акт.

Според Разрешително за ползване на повърхностен воден обект №12170853/24.03.2022 г. на възложителя е разрешено ползването на конкретно описани водни обекти с цел изграждане на линейна инфраструктура на междусистемната газова връзка, пресичаща коритата на водните обекти по списък на поречия, участъци от тях и максимално водно количество с обезпеченост, места на ползване по координати и параметри, а в приложение към разрешението са изложени условията, при които се предоставя правото на ползване. Представени са и писма с изх. №РР-09-40-(1)/29.06.2021 г., №РР-09-40-(3)/09.09.2021 г., №РР-09-40-(5)/04.10.2021 г. и №РР-12-330-(1)/08.04.2022 г. на Басейнова дирекция „Дунавски район“ до възложителя на строежа, обективиращи данни за преминаване на трасето на газопроводната тръба и магистралната оптична кабелна мрежа през повърхностни водни обекти по списъци чрез хоризонтален сондаж без или с укрепване на бреговете и дъното на водния обект, подводно преминаване през повърхностни водни обекти, с указания към извършването на строително-монтажните работи в тези райони. С писмо с изх. №24-00-834-5/28.04.2021 г. на заместник-министъра на земеделието, храните и горите се изразява положително становище по отношение предприемането на действия по реализиране на проекта, с указания последващи действия по осъществяването му да бъдат съгласувани и контролирани от „Напоителни системи“ ЕАД, съответно от дружеството е постъпило становище за съгласуване на проекта за изменение на парцеларен план в частта му на засягане на негови напоителни съоръжения.

Представено е становище с изх. №СТ-84-9/11.06.2021 г., с което Министерство на културата съгласува инвестиционен проект за обект „Междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“, етап „Линейна част“, части „Архитектурна, „Конструктивна, „Технологична, „Вик“, „ОВ“; фаза технически проект, при изброени в становището изисквания. От писмо изх. №МЕУ-3715/20.05.2022 г. на министъра на електронното управление е видно, че Държавна агенция „Електронно управление съгласува техническия проект без допълнителни изисквания.

Представено е становище рег. №1983пс 24 от 07.06.2021 г. на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ за съответствие на инвестиционния проект с правилата и нормите за пожарна безопасност. С писмо изх. №21-18-708-3/22.07.2021 г. на Регионален отдел „Западна и Централна

България“ към Главна дирекция „Инспекция за държавен технически надзор“ се заверява инвестиционния проект. Министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията със своя заповед №РД-08-328/18.08.2021 г. и съгласно заповед №12-05-21/09.08.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Железопътна администрация“ за съгласуване на пресичането, във връзка с чл. 16 от Устройствения правилник на Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, е разрешил пресичания на железопътните линии от газопроводи или оптични кабели чрез хоризонтален сондаж по списък на конкретните железопътни линии и километър на пресичането. Със заповед №12-05-21/09.08.2021 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Железопътна администрация“ е съгласуван техническият проект за „Междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“, подобект „Магистрален оптичен кабел“, подобект „пресичане на ЖП линии“ – 14 броя пресичания на железопътни линии, описани в приложение №1, неразделна част от заповедта, при конкретни условия.

От кмета на община Костинброд е издадено разрешение №1/14.05.2021 г. за специално ползване на пътищата чрез изграждане относно проекта на възложителя, етап „Магистрален оптичен кабел“, да изпълни с хоризонтално сондиране пресичания на общински пътища в обхвата на община Костинброд по списък с условие заинтересуваното лице да отстрани за своя сметка всички причинени повреди и нанесени щети по пътя в срок до 1 година от издаването на разрешението в съответствие с чл. 57 Закона за пътищата и инвестиционният проект да се съобрази с проект „Реконструкция и доизграждане на водопроводна мрежа на селата Драговищица и Голяновци“. Със становище рег. №120400-6030/1/01.04.2021 г. на началника на Сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР-София е дадено положително становище по представения проект относно временната организация и безопасност на движението за обекта по списък от изброени пътища с отбелязване на точните километри на пресичането им от газопровода. Представени са и становища с рег. №ОД 433200-25220/08.03.2021 г., №ОД 433200-25221/08.03.2021 г., №ОД 433200-31629/22.03.2021 г., №ОД 433200-31636/22.03.2021 г., №ОД 433200-31633/22.03.2021 г., №ОД 433200-31619/22.03.2021 г., №ОД 433200-31616/22.03.2021 г., №ОД 433200-31625/22.03.2021 г. и №ОД 433200-31622/22.03.2021 г. на началника на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, според които предложената временна организация на движението при изграждане на новото газопроводно и оптично трасе отговаря на необходимите изисквания за осигуряване на безопасността на движение и обезопасяване на строителния обект в Наредба №3 на Министерството на регионалното развитие и благоустройството по отношение на пресичането на различни автомобилни пътища от газопровода и трасето на оптични кабели, поради което дава положително становище по представения проект без график на СМР.

Според становища с изх. №498/10.03.2021 г. и №499/10.03.2021 г. на началника на Регионално поделение „Енергосекция“ – София, становище с изх. №1252/10.03.2021 г. на директора на Железопътна секция – Враца към ДП „Национална компания Железопътна инфраструктура, становище с изх. №1036/16.03.2021 г. на директора на Железопътна секция – София, писма с изх. №ЖИ-26770/05.07.2021 г. и №ЖИ-26779/05.07.2021 г. на генералния директор на ДП „Национална компания Железопътна инфраструктура, проектът е съгласуван при условия за сключване от изпълнителя предварително на договори с отделните ЖП секции за контрол, съдействие и за евентуално нанесени щети на обектите на железопътна инфраструктура и отделни ограничения, изисквания и правила за сигурност при извършване на строително-монтажни работи при пресичане на железопътните линии. Според становища с изх. №846-1/22.03.2021 г., №849-1/22.03.2021 г., №847-1/22.03.2021 г. и №848-1/22.03.2021 г. на началника на Секция „Сигнализация и телекомуникации“ – София, за част от местата на пресичане липсват действащи кабели и съоръжения, а по отношение част „Телекомуникации“, магистрални кабели тип МККАЕПБП 4x4x1,2-15x4x1,2 – 2 бр. положени от дясно на железния път по посока нарастване на километража на отстояние 3,70м от близка глава релса и дълбочина от 0,60 до 0,90 м. , нанесени на ситуация със син свят, се дава положително становище за изпълнение на проекта при поставени допълнителни условия.

Представени са съгласувана графична част на инвестиционния проект от „Софийска вода АД на 16.05.2021 г. и от ЧЕЗ Разпределение България“ АД на 21.04.2021 г. С разрешения №РСПП-65/23.03.2022 г. и №РСПП-66/23.03.2022 г. на Агенция „Пътна инфраструктура е допуснато специално ползване на пътищата по списък чрез изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения в обхвата на пътя и в обслужващата зона чрез изграждане на пресичане на газопровод и магистрален оптичен кабел с общински пътища по списък, съответно с

писмо изх. №53-00-2875/23.03.2022 г. е съгласуван обекта „Междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“ по отношение изграждане на газопровод /стоманена тръба с посочени параметри/, както и за подобект „Магистрален оптичен кабел“ /2 бр./, засягащи хоризонтални сондажи на автомобилни пътища по списък.

С писмо изх. №ЦУ ЕСО-2685#3/17.05.2021 г. „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД изразява становище за липса на забележки по внесения технически проект и неговото съгласуване. С писма изх. №383/07.05.2021 г., №574/20.07.2021 г., №657/23.08.2021 г. №659/23.08.2021 г., №388/10.05.2021 г., №572/20.07.2021 г. и №658/23.08.2021 г. Напоителни системи ЕАД – София клон съгласува без забележки от техническа и експлоатационна гледна точка предвидените с проекта начини на пресичане на проектното трасе на газопровод и оптична мрежа през съответните отводнителни масиви или напоителни канали. Представено е съгласувателно писмо с изх. №ТО-06-59/11.05.2021 г., според което „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД – София съгласува представения проект при дадени забележки за изпълнението му.

С писма изх. №САГ21-БД00-616-/8/17.11.2021 г. на главния инженер на Направление „Архитектура и градоустройство“ на Столична община и №САГ21-БД00-616-6/29.07.2021 г. на главния архитект на Столична община е заявена позиция за липса на възражения по постъпило пред тях заявление за съгласуване на проекта. Със съгласувателно становище изх. №95-Б-91/23.04.2021 г. на „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД входираната документация е съгласувана при определени условия и дадени препоръки.

С писмо изх. №БТГ-2400-1008-(2)/05.05.2021 г. от „Булгартрансгаз“ ЕАД до „Костинбродгаз“ ООД е изпратен техническия проект с отстранена забележка относно мястото на пресичане на преносния газопровод България – Сърбия със съществуващи газопроводи на „Костинбродгаз“ ООД, съответно с писмо с изх. №23/11.05.2021 г. проектът е съгласуван от това дружество без забележки.

По делото е представена Съвместна декларация относно проекта за строителство на междусистемна газова връзка България-Сърбия между правителствата на Република България и Република Сърбия, с което страните обявяват неотменимия си ангажимент за изпълнение на проекта, който да бъде в експлоатация на двете територии възможно най-рано, а най-късно до май 2022 г. С договор №48/01.10.2020 г. Министерството на енергетиката прехвърля безвъзмездно в пълен обем правото си на собственост и свързаните с него права на интелектуална и индустриална собственост и авторско право върху дълготраен материален актив в процес на придобиване, заведен в баланса на „Булгартрансгаз“ ЕАД във връзка с реализацията на проект „Подготовка, проучване и проектиране за изграждане на междусистемна газова връзка България-Сърбия“ и проект „Изграждане на междусистемна газова връзка България-Сърбия“, като заедно с актива се прехвърля и цялата документация по изпълнението на двата проекта.

Със заповед №РА50-6/06.02.2023 г. главният архитект на Столична община на основание чл. 91 АПК отменя издадена съгласно чл. 140, ал. 3 ЗУТ от него виза за проектиране с изх. №САГ21-ГР00-184-/4/29.04.2021 г. за строителство в земеделски земи без промяна на предназначението им за инвестиционно проектиране на едноетажна селскостопанска постройка за съхранение на селскостопанска продукция и инвентар, в това число и помещение за обитаване с площ до 70 кв. м. в ПИ с идентификатор №29430.4718.41 по КККР в землището на с. Житен, въз основа на която е издадено и разрешението за строеж на оспорваните за постройката.

Останалите, представени от жалбоподателите доказателства, свързани с разрешаването и изграждането на обект „Междусистемна газова връзка Гърция – България“, както и приложените с административната преписка, удостоверяващи спазването на процедурата по одобряване на проекта за ПУП – ПП, съдът не обсъжда като неотнормими към настоящия спор.

С протоколно определение от 24.04.2023 г. производството по делото е спряно на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК във вр. с чл. 144 АПК до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по адм. дело №2713/2023 г. на Административен съд София – град, образувано по жалбата на оспорваните срещу заповед №РД-02-15-156/13.11.2015 г., издадена от зам. министъра на регионалното развитие и благоустройство в частта, отнасяща се до ПИ с идентификатор №29430.4718.41 по КККР на с. Житен. Във връзка с постъпило по делото писмо с приложени към него заверени преписи от влезли в сила на

25.10.2023 г. решение №5468/24.08.2023 г. и определение №8748/12.10.2023 г., постановени по адм. дело №2713/2023 г. на Административен съд София – град, производството по настоящото дело е възобновено.

При тези факти съдът прави следните правни изводи:

Разрешението за строеж представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 214, т. 1 ЗУТ, който подлежи на обжалване пред съда съгласно чл. 215, ал. и ал. 4 във вр. с чл. 156, ал. 6 ЗУТ. В случая предвид предявяване на оспорването (03.02.2023 г.) след изтичане на 14-дневния преклузивен срок за неговото обжалване, считано от датата на обнародване на обявлението за издаване на акта в "Държавен вестник" (15.07.2022 г.), се претендира обявяването му за нищожен акт съгласно чл. 149, ал. 5 АПК. Жалбата е подадена от лица с правен интерес от оспорването в хипотезата на чл. 149, ал. 2, т. 1 ЗУТ в качеството им на собственици на ПИ с идентификатор 29430.4718.41 по КККР на с. Житен, район Нови Искър, който попада в трасето на разрешената линейна част на нов строеж – газопровод. Разрешението за строеж в обжалваната част по отношение на този имот е неблагоприятно за жалбоподателите и подлежи на оспорване единствено относно претендираната нищожност без ограничение във времето съгласно чл. 149, ал. 5 АПК, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

При така очертания предмет на производството, при преценката относно основателността на искането на жалбоподателите за отправяне на преюдициално запитване до СЕС по формулирания от процесуалния им представител въпрос: „Допуска ли общият принцип на равенство, признат в практиката на съда на ЕС, национална уредба, административна или съдебна практика за предоставяне на права за изграждане и експлоатация на нови преносни газопроводи без спазване на въведените в Директива №2009/73/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13.07.2009 г. изисквания, кандидатурите за разрешение за изграждането и/или експлоатация на съоръжения за природен газ да бъдат разглеждани от съответните регулатори по обективни и недискриминационни критерии?“, настоящият състав съобрази следното:

Според чл. 267 Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) Съдът в Люксембург е компетентен да се произнася преюдициално относно тълкуването на договора и валидността, и тълкуването на актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза. Когато такъв въпрос бъде повдигнат пред юрисдикция в държава-членка, тази юрисдикция би могла, ако счита, че по този въпрос е необходимо решение, за да бъде постановен нейният акт, да поиска СЕС да се произнесе, а в случай, че въпросът е повдигнат по висящо дело пред национална юрисдикция на дадена държава, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право (настоящото производство е едноинстанционно и постановеното по него решение не подлежи на обжалване съгласно чл. 215, ал. 7, т. 3 ЗУТ), тази юрисдикция е длъжна да сезира СЕС. Но съгласно постоянната практика на Съда в Люксембург при установеното с чл. 276 ДФЕС разпределение на правораздавателните правомощия между националните юрисдикции и СЕС, националният съд, който единствен е пряко запознат с обстоятелствата по делото, с което е сезиран, както и с доводите на страните, и който трябва да поеме отговорността за съдебното решаване на спора, е в състояние най-добре да прецени – предвид особеностите на всяко дело и тъй като го познава в неговата цялост – както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на СЕС (в този смисъл решение от 22.06.2000 г. на СЕС по дело C-425/98, *Marca Mode*; решение от 01.04.2008 г. на СЕС по дело C-212/06; решение от 28.11.2018 г. на СЕС по дело C-328/2017 г. и др.). Доколкото според решение от 01.03.1973 г., постановено по дело C-62/72 на СЕС, производството по отправяне на преюдициално запитване е система за пряко сътрудничество между Съда в Люксембург и националните юрисдикции, то същото се основава изцяло на служебното начало, поради което и националният съд не е обвързан с исканията на страните в главното производство да отправи преюдициално запитване – единствено негова е преценката относно необходимостта от отправяне на запитване до СЕС.

За да възникне необходимост и съответно за да бъде длъжна националната юрисдикция да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на ЕС по конкретен спор, с който е сезирана, за тази юрисдикция следва да е налице съмнение относно тълкуването и действието на

европейските разпоредби, относими към конкретното правоотношение, което е обект на съдебния контрол. От разпоредбата на чл. 267 ДФЕС и постоянната практика на СЕС недвусмислено следва, че националният съд е длъжен да отправи преюдициално запитване винаги, когато е налице съмнение относно приложението на европейската разпоредба, както и че при неспазване на това изискване държавите членки носят отговорност за неправилно прилагане на правото на ЕС (решение на СЕС от 2003 г. по делото Комисията срещу Италия C-129/00). В своите Препоръки към националните юрисдикции за отправяне на преюдициално запитване (т. т. 12, 14 и 22), обобщен анализ на процедурния регламент на СЕС и практиката на общностната юрисдикция във връзка с производствата по преюдициални запитвания, СЕС отбелязва, че юрисдикциите, чиито решения подлежат на обжалване, могат, особено в случаи, в които считат, че практиката на Съда в Люксембург дава достатъчна яснота, сами да вземат решение за правилното тълкуване на правото на Съюза и за неговото прилагане към установената от тях фактическа обстановка. Такова задължение не съществува, а и запитването не би било допустимо и когато разпоредба на правото на ЕС вече е била тълкувана от СЕС или когато точното прилагане на общностното право е толкова очевидно, че не оставя никакво място за съмнение (решение на СЕС от 1982, по дело №283/81). Съгласно т. 9 Препоръките до националните юрисдикции, СЕС може да се произнесе по преюдициалното запитване само ако правото на Съюза е приложимо по делото, разглеждано в главното производство.

Предвид изложеното по-горе и данните по делото, настоящият състав счита, че искането на жалбоподателите за отправяне на преюдициално запитване до СЕС е неоснователно, тъй като не е необходимо на съдебния състав, за да разреши поставения пред него правен спор.

Устройството на територията, инвестиционното проектиране и строителството не попадат в изключителните, споделените и правомощията за подкрепа на Европейския съюз по смисъла съответно на чл. 3, чл. 4 и чл. 6 ДФЕС. Аргумент в подкрепа на неприложимостта на правото на ЕС в тази материя може да се почерпи от акта на СЕС с принципно значение по единственото до настоящия момент запитване на ВАС, петчленен състав, по ЗУТ във връзка с необжалваемостта на общите устройствени планове. С определение от 12.11.2010 г. по дело C-339/2010 СЕС приема, че явно няма компетентност да отговори на поставените въпроси.

Жалбоподателите се позовават на текст от Директива 2009/73/ЕО от 13.07.2009 г. относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ и на Регламент (ЕО) №715/2009 относно условията за достъп до газопреносни мрежи за природен газ. Цитираните актове регулират области, които са неотнормирани към правоотношението, предмет на спора. Искането е аргументирано със съображения относно необходимостта от изрична лицензия за дружеството, в чиято полза е издадено РС, предмет на делото, в контекста на възражението, че не притежава качеството на възложител, което според жалбоподателите обосновава нищожност на оспорения акт. Предвид предмета на спора в настоящото производство е недопустимо да се извършва преценка на актове на националния регулатор – КЕВР. Всъщност искането на жалбоподателите се основава на идеята за неблагоприятно засягане на правата им като собственици на имот в обхвата на трасето на газопровода, изграждането на който е разрешено с оспорения акт, като резултат от търсено противоречие с общия принцип на равенство, признат в практиката на СЕС. Не се посочва коя разпоредба от правото на ЕС искат да бъде тълкувана, т. е. не е обоснована обективна и пряка връзка на съюзна норма, уреждаща дори общо отношения в обхвата на ЗУТ, с релевантните факти по делото. Следователно, отсъства дължимата връзка между действието на такава норма и правилното решаване на делото, обуславяща самата нужда от тълкуване.

По отношение на приложимата норма по чл. 161, ал. 1 ЗУТ, регламентираща кои субекти притежават качеството на възложител, не се твърди противоречие с правото на ЕС. Смисълът на преюдициалното запитване не е в проверката на правилността на тълкуването на тази норма в настоящото производство, а евентуалното нейно противоречие с правило от правото на ЕС, каквото не е очертано в искането. Предвид изложеното не е осъществено принципното условие по чл. 628 ГПК отправянето на запитване до СЕС да бъде от значение за правилното решаване на делото. Основания да се отрече задължението на съда се съдържат и в двете отрицателни предпоставки, предвидени в чл. 629, ал. 3 ГПК – отговорът за приложимостта на националното право може да се изведе по аргумент от определението по дело C-339/2010 на СЕС, а актът от вторичното право на ЕС, противопоставен от жалбоподателите, има ясно определени области на регулиране, в чиито общ обхват не попада специалната уредба в националния закон относно издаването на разрешението за строеж, респ.

въпросът за неговата валидност.

По тези съображения искането за отправяне на запитване до СЕС е неоснователно и следва да се отхвърли.

В АПК не се съдържат изрични разпоредби относно пороците, водещи до нищожност на административните актове. В правната теория и в съдебната практика е възприето, че нищожността или унищожаемостта на административните актове се очертава от степента и/или тежестта на допуснатата незаконосъобразност. Актът е нищожен, когато разкрива толкова тежък порок, че е негоден да породии правните последици, към които е насочен. Следователно, нищожност е налице при висок интензитет и тежест на нарушенията на законосъобразността, тъй като останалите допуснати нарушения с по-ниска степен сочат на унищожаемост на акта. Съобразно посочения критерий нищожни са актовете, издадени от некомпетентен орган, тези, постановени при липса на форма или при толкова съществено нарушаване на административнопроизводствените правила, довело практически до липса на волеизявление. Противоречието с материалния закон може да обоснове нищожност в случаите, когато е налице пълна липса на предпоставките на приложимата правна норма, когато актът е издаден изцяло при липса на законово основание или когато акт с такова съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон или от никой орган.

Настоящият състав приема, че оспореното разрешение за строеж №РС-43/05.07.2022 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството не страда от особено съществени пороци в изискванията за законосъобразност по чл. 146 АПК, които да обосновават нищожността му.

Съгласно чл. 148, ал. 3 ЗУТ, разрешенията за строеж на обекти с обхват повече от една област и за обекти с национално значение и/или национални обекти се издават от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Оспореният акт е издаден на основание чл. 148, ал. 3, т. 2, б. б ЗУТ и с него е разрешено извършването на строителни и монтажни работи за обект „Междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“, етап „Линейна част“ в определен обхват. По делото е безспорно установено, че с решение №111 от 15.02.2013 г. на Министерския съвет на РБ проектът за изграждане на „Междусистемна газова връзка България – Сърбия“ е обявен за национален обект и за обект с национално значение. Компетентен да издаде разрешението за строеж съгласно чл. 148, ал. 3, т. 2, б. б ЗУТ е именно министърът на регионалното развитие и благоустройството. Видно от териториалния му обхват трасето на обекта попада в повече от една област (София град – Столична община и София-област), поради което издаването на разрешението за строеж е в правомощията на този министър и на основание чл. 148, ал. 3, т. 2, б. а ЗУТ. Следователно, в случая се касае за валиден административен акт.

РС е издадено в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Спазено е изискването за вписване на всички фактически и правни основания съгласно чл. 148, ал. 9 ЗУТ.

Не е налице и съществен порок на процедурата, засягащ акта до степен да е невъзможно пораждането на целените последици, тъй като издаването му се предхожда от заявления на възложител по чл. 161, ал. 1 ЗУТ (вх. №АУ22-17/13.04.2022 г. и вх. №АУ22-28/20.06.2022 г.); комплексен доклад за оценка на съответствието на проектната документация със съществените изисквания към строежите от 20.06.2022 г.; влязло в сила решение по ОВОС №2-ПР/21/28.06.2021 г. на министъра на околната среда и водите; разрешително за ползване на повърхностен воден обект; съгласувателни становища на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР и на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР- София, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, Министерство на земеделието, храните и горите, Министерство на културата, Министерство на електронното управление, Главна дирекция „Инспекция за държавен технически надзор“, Изпълнителна агенция „Железопътна администрация“, регионално поделение „Енергосекция“ – София и Враца, ДП „Национална компания Железопътна инфраструктура, Агенция „Пътна инфраструктура, „ЕСО“ ЕАД, Напоителни системи ЕАД, София клон, „ЧЕЗ разпределение България“ АД, „БТК“ ЕАД и др. Представени са и документи, удостоверяващи проведени процедури по чл. 64, ал. 4, т. 2 и т. 6 Закона за енергетиката (ЗЕ) – заповеди, протоколи на комисията по чл. 210 ЗУТ, платежни нареждания за изплатени обезщетения за сервитутите. Разрешението за строеж е издадено след влязъл в сила ПУП – парцеларен план по чл. 110, ал. 1, т. 5 ЗУТ, одобрен със заповед №РД-02-15-156/13.11.2015 г. на зам. министъра на регионалното развитие и благоустройството и проект

за изменение на ПУП – ПП, одобрен със заповед №РД-02-15-53/11.06.2021 г.

Няма данни и твърдения заповедта за одобряване на ПУП – ПП от 2015 г., с която се определя трасето на газопровода, да е обжалвана, поради което административният орган е удостоверил влизането ѝ в сила на 05.12.2015 г. Административният съд, както и всички лица и държавни органи, са длъжни да зачетат неговата сила на стабилен административен акт до евентуалното му изрично прогласяване за нищожен в отделен съдебно-административен процес. В случая такова оспорване е подадено от жалбоподателите. С влязло в сила решение №5468/24.08.2023 г. по адм. дело №2713/2023 г. на Административен съд София – град жалбата им срещу заповед №РД-02-15-156/13.11.2015 г., с искане за обявяването ѝ за нищожна, в частта за техния имот е отхвърлена.

Не са допуснати и нарушения на материалноправни разпоредби, които разгледани в тяхната съвкупност да обосноват наличието на толкова тежък порок, който да води до нищожност на акта. Той е с предмет за обект: „междусистемна газова връзка България – Сърбия на българска територия“, етап „Линейна част“, с конкретизиран подетап, който напълно съответства на одобрения ПУП – ПП и неговото изменение. Предвид обхвата на разработката, а именно единствено територията на страната, не е налице законово изискване за сключване на международен договор съгласно чл. 15, ал. 1 Закона за международните договори на РБ (ЗМДРБ), който да бъде ратифициран от Народното събрание. От данните по делото се установява, че в случая между Правителството на Република България и Правителството на Република Сърбия е подписана съвместна декларация, с която двете страни обявяват неотменния си ангажимент за изпълнение на проекта с разписан времеви план за изпълнението му. Тази съвместна декларация е одобрена с решение на МС по т. 35 от протокол №20 от проведено заседание на 16.05.2018 г., с което е изпълнено условието по чл. 15, ал. 2 ЗМДРБ.

В случая в строителното разрешение са посочени законовите норми по чл. 145, ал. 1, т. 3, б. б във вр. с чл. 144, ал. 1 ЗУТ, като същото е постановено въз основа на одобрен технически проект и в този смисъл е налице годно правно основание, респ. актът не е лишен от законова опора. Процесното разрешение за строеж е издадено въз основа на акт на компетентен орган – решение №2-ПР/21/28.06.2021 г. на министъра на околната среда и водите, с което на основание чл. 93, ал. 6 ЗООС е преценено да не се извършва ОВОС за инвестиционното предложение: проектиране и изграждане на посочения обект, тъй като няма вероятност да окаже значително отрицателно въздействие върху природни местообитания, популации и местообитания на видове, предмет на опазване в защитени зони. Този акт е влязъл в сила видно от представените в настоящото производство определение №1268/05.02.2024 г. по адм. дело №12227/2023 г. на Върховния административен съд, с което е оставена без разглеждане касационната жалба на друго лице срещу решение от 23.10.2023 г. по адм. дело №3465/2022 г. на АССГ с предмет решение №2-ПР/21/28.06.2021 г. Този факт следва да бъде съобразен съгласно чл. 142, ал. 2 АПК. По този начин е изпълнено изискването на чл. 144, ал. 1, т. 5 ЗУТ, според който одобряването на инвестиционните проекти следва да се предхожда от влезли в сила административни актове, които в зависимост от вида и големината на строежа са необходимо условие за разрешаване на строителството по ЗООС, Закона за биологичното разнообразие, Закона за културното наследство или друг специален закон, както и съответствие на инвестиционния проект с условията в тези актове. Извършена е и дължимата оценка за съответствието на проекта с основните изисквания към строежите от консултант по чл. 142, ал. 6, т. 2 ЗУТ, като е изготвен комплексен доклад. Отделно от това строежът е въведен в експлоатация с разрешение за ползване №СТ-05-528/18.10.2023 г.

По отношение на твърдяното в допълнителните уточнителни молби нарушение на чл. 109, ал. 1 ЗООС във вр. с чл. 148, ал. 8 ЗУТ настоящият състав приема, че отсъствието на влязъл в сила акт по ЗООС сочи на липсата на елемент от фактическия състав на разрешението за строеж съгласно чл. 144, ал. 1, т. 5 ЗУТ. Последницата от това нарушение би била неговата материална незаконосъобразност. Както беше посочено, за да обуслови обаче нищожност, а не унищожаемост, противоречието на административния акт с материалния закон следва да е дотолкова съществено, че да е приравнено на пълна липса на условията за издаване на акта, той да е изцяло лишен от законово основание или да е недопустимо издаването на акт със същото съдържание. Оспореното разрешение за строеж не е засегнато от порок с такава тежест. То не поражда нетърпими от правния ред последици. В случай, че издадените строителни книжа – одобрен технически проект и разрешение за строеж не са съобразени с действащите норми на екологичното законодателство, това би било основание същите да бъдат отменени като незаконосъобразни, възможността за което вече е преклудирана, но не и да бъдат

обявени за нищожни. От друга страна, законът не предвижда изначална недопустимост на строеж от вида и с местоположението на разрешения, нито единствено заключителният акт по ЗООС или ЗБР да предопределя тежестта на порока, от който би било засегнато разрешението за строеж при издаването му в противоречие с нормите, уреждащи отделните елементи от неговия фактически състав.

В този смисъл и соченото от оспорващите нарушение, изразяващо се в липса на доклад за безопасност за изграждане на обект с висок рисков потенциал, както и на акт за одобряването му, което се навежда в хода на делото и в писмените бележки, като условие за издаване на процесното разрешение за строеж, би могло да обоснове незаконосъобразност на оспорения акт и неговата отмяна, но не представлява основание за обявяването му за нищожен, тъй като не разкрива пълна липса на предпоставките на приложимата правна норма или на законово основание за постановяването му, както и невъзможност акт с такова съдържание да бъде издаден въз основа на никакъв закон или от никой орган.

Основният критерий, определящ валидността и законосъобразността на инвестиционните проекти и разрешението за строеж, е тяхното съответствие с предвижданията на ПУП. Противоречието с предвижданията на ПУП е основание за незаконосъобразност на строителните книжа, като само в случаите на констатирани съществени отклонения, които водят до нетърпимост в правния мир на разрешеното строителство, са налице основания за прогласяване на тяхната нищожност. В случая оспореното разрешение за строеж е издадено в съответствие с действащия ПУП – ПП и неговото изменение, поради което не е налице основание за обявяването му за нищожно.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателите, че заинтересованото лице, в полза на което е издадено РС, не притежава качеството на възложител, поради което няма право да инициира административното производство.

Съгласно чл. 161, ал. 1 ЗУТ възложител е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон.

Според договора от 01.10.2020 г., сключен между Министерство на енергетиката като прехвърлител и „Булгартрансгаз“ АД като приобретател, решение на МС от 16.05.2018 г. за одобряване на съвместната декларация относно изграждането на газов интерконектор България – Сърбия, решение №С/2018/8712/11.12.2018 г. на Европейската комисия за добавяне на дружеството като нов тип бенефициент за техническата подкрепа за подготвителните дейности, необходими за получаване на разрешението за строеж и изграждането на междусистемната газова връзка България-Сърбия на българска територия, заинтересованата страна придобива безвъзмездно правото на собственост, както и свързаните с него права върху дълготраен материален актив, заведен в баланса на прехвърлителя, във връзка с реализирането на този проект. В това му качество „Булгартрансгаз“ АД има правото на учредяване на сервитути по чл. 64, ал. 2 ЗЕ, както и да придобие собствеността върху изградения обект, предмет на проекта. Газопроводът представлява енергиен обект по смисъла на пар. 1, т. 23 ДР Закона за енергетиката (ЗЕ). За квалификацията му като такъв от национално значение съгласно пар. 5, т. 62 ДР ЗУТ е релевантно единствено решението на Министерския съвет от 2013 г. независимо от това, че правата върху него като актив са прехвърлени от министерството на енергетиката на „Булгартрансгаз“ АД.

От представените по делото лицензи №Л-214-06/29.11.2006 г. и №Л-214-09/29.11.2006 г., издадени от ДКЕВР, се установява, че заинтересованата страна разполага с правото да извършва дейността по пренос на природен газ и транзитен пренос на природен газ на територията на Република България. Това го определя като енергийно предприятие съгласно пар. 1, т. 24 (в относимата редакция, ДВ, бр. 79/2019 г.) ДР ЗЕ, съгласно която това е лице, което осъществява една или повече от дейностите по производството, преобразуването, преноса, съхранението, разпределението, доставката и снабдяването с електрическа, топлинна енергия или природен газ, на основата на издадена лицензия по този закон, или лице, което добива енергийни ресурси въз основа на концесия за добив, или лице, което осъществява дейност по производство на електрическа и/или топлинна енергия и/или извършва търговия с природен газ, без да е задължено да получи лицензия за осъществяваната от него дейност по този закон или лице, което осъществява дейност по пренос на нефт и нефтопродукти по тръбопроводи. В настоящото производство съдът не може да извършва инцидентен съдебен контрол

нито относно валидността на сключения договор от 01.10.2020 г., нито относно законосъобразността на дадената в полза на заинтересованата страна лицензия за пренос за природен газ.

Неоснователно е позоваването на лицензията на „Ай Си Джи Би“ АД, тъй като до момента на издаването ѝ това дружество не притежава лиценз за пренос на природен газ и дейността по нея ще се осъществява едва след изграждане на енергийния обект съгласно чл. 39, ал. 3 ЗЕ, докато заинтересованата страна има издадена лицензия за пренос на природен газ още през 2006 г. и не е необходимо повторно да бъде издавана такава за обект, с който ще разшири дейността си.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че съгласно одобрения парцеларен план трасето на газопровода засяга имоти – общинска и частна собственост на трети физически и юридически лица, вкл. и тези на оспорващите, във връзка с което са учредени сервитутни права върху съответни площи от тях на основание чл. 64, ал. 4 и ал. 6 ЗУТ. Представено е решение по протокол №3/02.03.2022 г. на комисията по чл. 210 ЗУТ към Столична община, район Нови Искър, в землището на който попада имотът, тяхна собственост, както и платено нареждане от заинтересованата страна за внасяне на дължимите еднократни обезщетения по посочена банкова сметка на район Нови Искър за изплащане на собствениците. Липсват твърдения, че определеното за засегнатата част с площ 3,877 дка ПИ с идентификатор 29430.4718.41(земеделска територия) обезщетение в размер на 6228 лева не е изплатено на жалбоподателите. Няма и данни за оспорване на размера на обезщетението от тяхна страна.

Оплакването за нищожност на оспорения административен акт, обосновано с твърдение относно липсата на учреден сервитут по чл. 64, ал. 2 ЗЕ е неоснователно.

Съгласно чл. 64, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 ЗЕ сервитутите по този закон възникват въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план за определяне местоположението на съответните имоти и изплатено от титуляра на сервитута еднократно обезщетение на собственика на имота, върху който е възникнал сервитута, определено по реда на чл. 210 и чл. 211 ЗУТ или по взаимно съгласие на страните с оценка от лицензиран изпълнител. Възникнали сервитути по ал. 2, т. 2 на чл. 64 ЗЕ са основание за издаване на разрешение за строеж по чл. 148 ЗУТ. В случая компетентните административни органи и възложителят – титуляр на сервитута са изпълнили задълженията си във връзка с изискуемото по чл. 64, ал. 4 ЗЕ за възникване на сервитут върху имотите, попадащи в обхвата на трасето на газопровода. В тази връзка е без значение обстоятелството дали собствениците на засегнатите имоти, вкл. и оспорващите, са се явили в общината за получаване на сумата, определена им като обезщетение – арг. от чл. 64, ал. 6, изр. 2 ЗЕ. От това следва, че заинтересованата страна притежава качеството на възложител по смисъла на чл. 161, ал. 1, предл. трето ЗУТ – лице, което има право да строи в чужд имот по силата на закон. В този смисъл „Булгартрансгаз“ АД разполага с легитимация да подава заявления от свое име за одобряване на изработения технически проект съгласно чл. 144, ал. 1 ЗУТ и за снабдяване със строително разрешение, поради което е налице материалноправно основание за издаването му в негова полза. Ето защо, при постановяване на оспорения акт не са допуснати нарушения на материалния закон, обосноваващи нищожност на това основание, противно на твърденията в жалбата и в хода на делото.

Цитиратата съдебна практика, на която се позовават жалбоподателите, е неотнормативна в случая. Влязлото в сила решение по адм. дело №1093/2020 г. на Административен съд Бургас, което е оставено в сила с решение №11591/16.11.2021 г. по адм. дело №4725/2021 г. на Върховния административен съд, второ отделение, е постановено при напълно различна фактическа обстановка от тази, установена в настоящото производство. С него е обявена нищожността на РС за обект, за който вече има издадено влязло в сила такова за същия строеж. В случая двете строителни разрешения – №8/26.01.2022 г. и оспореното са издадени за различни като предмет обекти в имота на оспорващите. Противно на тезата на В. издаденото в тяхна полза РС №8/26.01.2022 г. за изграждане в имота им на обект: „Селскостопанска постройка за съхранение на селскостопанска продукция и инвентар и помещение за обитаване не може да бъде противопоставено на създадените в полза на заинтересованата страна по силата на чл. 64 ЗУТ сервитутни права, които са учредени въз основа на влязъл в сила ПУП – ПП за изграждане на енергиен обект – газопровод и в този смисъл не опорочава валидността на оспорения административен акт.

Останалите наведени от жалбоподателите възражения са по съществото си за незаконосъобразност на

РС и са относими към неговата унищожаемост, поради което не подлежат на обсъждане, тъй като процесуалното право да се претендира отмяна на акта е преклудирано.

Доводите относно междудържавните отношения на Република България и Република Сърбия, както и въпросите, свързани със субектите и произхода на природния газ, който ще се пренася по газопровода, предмет на оспорения акт, са извън преценката относно неговата валидност.

Предвид изложеното оспореното строително разрешение не страда от пороци, водещи до нищожността му, поради което жалбата срещу него се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора и с оглед своевременно заявеното искане от заинтересованата страна, Л. Д. В. и С. И. В. следва да заплатят на „Булгартрансгаз“ ЕАД направените разноски в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК Върховният административен съд, второ отделение,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Л. Д. В. и С. И. В. за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Д. В. и С. И. В. с искане за обявяване на нищожността на разрешение за строеж №РС-43/05.07.2022 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройство в частта му относно поземлен имот с идентификатор №29430.4718.41 по КККР на с. Житен, район „Нови Искър“, Столична община.

ОСЪЖДА Л. Д. В., с [ЕГН] и С. И. В., с [ЕГН] да заплатят на Булгартрансгаз“ ЕАД, с ЕИК 175203478 направените по делото разноски в размер на 100 (сто) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.